

V ŠOLI NAJSVETEJŠIH SRC

31

Ildefons M. Fux OSB

Pozdravljeno, Srce Jezusovo!

Trideset premišljevanj,
da bi spoznali
in vzljubili presveto Srce Jezusovo

Ljubljana 2017

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-5-31

FUX, Ildefons M.

Pozdravljeno, Srce Jezusovo! : trideset premišljanj,
da bi spoznali in vzljubili presveto Srce Jezusovo / Ildefons
M. Fux ; [prevajalec Anton Štrukelj]. - Ljubljana : Salve,
2017. - (V šoli najsvetejših src / Cistercijanska opatija ; 31)

Prevod dela: Ave Cor

ISBN 978-961-211-885-3

288927488

Cerkveno dovoljenje za nemško izdajo:
škof iz St. Pöltna msgr. dr. Kurt Krenn
2. decembra 1996, ZI.0 -2778/96

Prevod iz nemščine: Ildefons M. Fux OSB, AVE COR;
30 Überlegungen um das Heiligste Herz Jesu kennen
und lieben zu lernen, Gottgeweiht, Wien 1999.

Prevajalec: Anton Štrukelj
Urednik zbirke: p. Anton Nadrah OCist
Priprava za tisk: p. Branko Petauer OCist
Fotografija na ovitku: Foto Studio Majhenič

Izdal in založil: Salve d. o. o. Ljubljana 2017
Naklada: 1.000 izvodov

POZDRAVNA BESEDA

P. dr. Ildefons Fux OSB je vsak večer meseca, posvečenega Jezusovemu Srcu, junija 1995 v dunajski cerkvi reda sester vizitatink sv. Frančiška Saleškega in sv. Ivane Šantalske zbranim ponudil eno od tridesetih premišljevanj. Odslej bo v knjigi, hvala Bogu, ta tridesetkratni pozdrav Jezusovemu Srcu v duhovno pomoč večjemu krogu častilcev presvetega Srca. Zdaj ponovno oživi spoznanje najgloblje življenjske skrivnosti, ki je že desetletja skoraj ugaslo. Vedno več ljudi se obrača k čudoviti, popolni edinosti Božje in človeške narave v osebi »učlovečene Besede«. To se dogaja nepričakovano in skoraj tiho. Na neki način spominja na novi začetek na velikonočno jutro, na novi prihod povišanega Gospoda k svojim.

Teh trideset premišljevanj obsega Božje razodetje v odrešenjski zgodovini stare in nove zaveze, v kateri Cerkev živi. Številni svetopisemski navedki so v svojem globokem pomenu in vsebini povezani med seboj. Besedila so kar zahtevna in nikakor niso lahka branja! Onkraj vseh psiholoških poskusov, da bi osvetlili osebo in delovanje Božjega Sina, more teh trideset pozdravov Srcu spoštljivo in koristno voditi iz zemeljske »horizontalnosti« k češčenju najgloblje skrivnosti Kristusa, ki je »pravi Bog in pravi človek«. Ta hipostatična unija, kakor jo uči

teologija, postaja v Jezusu Kristusu že uresničena edinstvo in s tem zaveza ljubezni z Bogom, postaja *veličastvo*, ki je po milosti namenjeno *Prvorojencu* (novega) *stvarstva* vseh ljudi. V tem smislu je mogoče češčenje Jezusovega Srca spoznati kot nam naklonjeno pot k večnemu življenju, ne le kot »lepo pobožnost«.

Kardinal Hans Hermann Groër

A handwritten signature in black ink, reading "Hans Hermann Groër". The signature is written in a cursive, flowing style. To the left of the first few letters, there is a small, stylized symbol that resembles a cross or a fleur-de-lis.

UVOD

Kdor skuša predstaviti zgodovino sodobne pobožnosti, mora dati ustrezen prostor razcvetu češčenja Jezusovega Srca in njegovim blagoslovom. Cerkev je dolgo in skrbno preverjala dediščino cerkvenih očetov in vse najdragocenejše, kar so doživljali in izročili srednjeveški mistiki. Vse to je naraslo v mogočno reko, ki tudi še v 20. in 21. stoletju oplaja njivo Cerkve.

Ta reka je nenadoma presahnila. Drugim učenjakom prepuščamo raziskovanje okoliščin tega dejstva. Nikakor ni mogoče prezreti pomanjkanja duhovne pomoči na področju češčenja Jezusovega Srca. Katoliške založbe skoraj ne poznajo več knjig s takšnimi naslovi. A tudi govornjena beseda oznanjevanja v pridigi in katehezi vse preredko doseže naše uho.

S tem pa ni za eno »pobožnostno obliko« prikrajšano samo »molitveno življenje« župnij in samostanov. Zdi se, da izginja ne samo usmerjanje k Jezusovemu Srcu, ampak tudi usmerjanje h Kristusovi osebi sami. Na žalost ne moremo reči, da je sedanje cerkveno življenje kristocentrično. Zdi se, da temu nasprotuje preveč stvari. In tega ne smemo omalovaževati. Ali je s tem že opravičen izid knjige o Jezusovem Srcu, kar bi ta knjiga želela biti?

Kako radi bi dali v roke pisalo Mariji, »naši preljubi

Gospe presvetega Srca«. Kajti kdo bi mogel biti bolj poklican in bolj usposobljen kakor ona, da bi nam razodela srčne skrivnosti svojega Sina! Zato bi poti, ki bodo v nadaljnjem nakazane in so, kakor upamo, utemeljene v Svetem pismu, rade vodile bralca k Srcu našega Gospoda in pomagale, da bi to Srce bolje spoznali in bolj ljubili. *Ave Cor! Bodi pozdravljeno, Srce našega Boga!* Varni ob roki naše ljube Gospe in v njenem brezmadežnem Srcu se hočemo na novo odpraviti k Mariji, *da njene ljubezni ne bi pustili brez odgovora.*

I. ČLOVEK VIDI LE ZUNANJE

1.

»Doklej boš žaloval za Savlom, ker sem ga zavrgel?« (1 Sam 16,1).¹ Tudi Božji mož kakor Samuel je potreboval čas, da se je odprl temu bolečemu spoznanju. Savel je bil izvoljen za kralja, a je izgubil to nalogo! Bog sam zdaj določi Savlovega naslednika, ki ga bo Samuel našel med Jesejevimi sinovi v Betlehemu. Prerok vzame za daritev določeno junico in gre v Betlehem. Njegovi prebivalci ga spoznajo že od daleč in mu pošljejo naproti poslance izmed *starešin*. Vedo za pomen te ure. Zato ga *s trepetom* in strahom vprašajo: »Pomeni tvoj prihod mir?« (1 Sam 16,4).

Ko je vse pripravljeno za darovanje, predstavi Jese svoje sinove, najprej Eliaba. Samuel, prevzet nad krepko postavo mladeniča, misli, da vidi novega kralja. A Bog ga pouči, da je treba uporabljati druga merila: »Ne glej na njegov videz in na njegovo visoko postavo ... Človek namreč vidi, kar je pred očmi, Gospod pa vidi v srce« (1 Sam 16,7). Svarilo, naj ne gledamo na zunanji videz, ampak usmerimo pogled v notranjost, se zdaj izrazito poudarja vse do sedmega Jesejeva sina. Vseh prejšnjih Gospod ni izvolil. Osmega pa morajo pripeljati s polja in šele zdaj se razodene Božji sklep: »Vstani, mazili ga, kajti ta je!« (v. 12). In »Samuel ga je mazilil sredi njegovih bratov« (v. 13).

---

¹ Svetopisemski navedki so večinoma prevedeni iz nemškega izvirnika *Ave Cor* ali pa so vzeti iz »Ekumenske izdaje« leta 1975.

Naloga, ki se nam zastavlja, je jasna: zunanji pogled ne zadostuje. Gledati moramo po Božje, deležni moramo biti Božjega pogleda in ustvarjene reči opazovati z očmi Najvišjega, da bi kot »duhovni ljudje« vse pravilno presojali (1 Kor 2,15). Jezus je pri mnogih svojih sodobnikih pogrešal to deležnost pri Božjem pogledu: »Vi sodite po mesu, po človeško« (Jn 8,15). In: »Ne sodite po videzu!« (Jn 7,24).

2.

Nadangela Gabriela nikakor ni bilo treba posvariti na ta način, kajti njegovo gledanje, spoznavanje in presojanje je bilo docela usklajeno z Božjim načinom. »Vstopil je k njej« (Lk 1,28). A ni se oklepal Marijine zunanosti. Salomonove besede: »Milina je varljiva in lepota je minljiva« (Prg 31,30) veljajo nam, ne nadangelu. Gabriel sme takoj videti čudovitost, za katero edino gre, namreč brezmadežno Srce izvoljene Device. To izgovori; to spoznanje postane zanj razodevajoča beseda pozdrava Mariji. Cerkevno izročilo njegov nagovor »obdarjena z milostjo« (Lk 1,28) po pravici ponavlja z besedami »*gratia plena, milosti polna*«. Tu ni ničesar pomanjkljivega, ničesar, kar bi bilo treba izboljšati. V tem Marijinem Srcu so prav vse možnosti odprte Božji želji. Gabriel si ne bi pomišljal potrditi besed sv. Grigniona Montfortskega: Marija je »*Božji raj*« (PP 19). Marija ne bi mogla izreči prošnje ob koncu litanij Srca Jezusovega: »Pomagaj nam, da bomo odgovorili na njegovo ljubezen.« Odgovor Device: »Dekla sem Gospodova« (Lk 1,38) docela ustreza Božji ljubezni in ima svojo edino mejo samo v meji svoje ustvarjenosti.

3.

Gabriel, ki ostaja v kontemplaciji tega Srca, ne gleda Marijine notranjosti ločeno od notranjosti Jezusa Kristusa, saj je preblažena Devica že zdaj »posoda« navzočnosti troedinega Boga: »Prišla bova k njemu in prebivala pri njem« (Jn 14,23). Marija je spočela večno Besedo v svojem Srcu, še preden jo je spočela v svojem naročju (papež Leon Veliki). Njeno Srce je že vnaprej oblikovano po Kristusovem Srcu in zedinjeno z njim.

Jezus Kristus bo v svojem javnem življenju vedno znova opozarjal na tisto edinost, ki ga združuje z nebeškim Očetom. Saj ne govori v svojem imenu (Jn 7,17s) in oznanja samo to, kar je slišal od svojega Očeta (prim. Jn 8,26). »Kar namreč dela Oče, dela enako tudi Sin« (Jn 5,19), in kdor vidi Sina, vidi tudi Očeta (prim. Jn 14,9). »Jaz in Oče sva eno« (Jn 10,30). Tako vse Sinovo dejanje in nehanje razodeva Očeta. Jezusovo bivanje v celoti razkriva in kaže Očeta, iz katerega je izšel in h kateremu se vrača (prim. Jn 13,3; 16,27).

Na primerljiv način tudi Marja že v vsem svojem bitju oznanja Sina, saj z njim sestavlja »eno telo in eno dušo« (prim. Apd 4,32). Vse na njej »spominja« nanj, kaže nanj. To posebno velja za njeno brezmadežno Srce, ki ga v vsej njegovi istovetnosti pravilno razumemo šele tedaj, ko ga pojmuje kot »odsvit njegovega veličastva« in kot »podobo njegovega bistva« (prim. Heb 1,3), ne da bi pri tem izgubili izpred oči Marijino ustvarjenost.

Za nas pa to pomeni, da smo našli ključ. Marijino Srce nam pomaga globlje spoznati Kristusovo Srce. Marija sama najbolj želi, da bi nam smela *pokazati* to Srce (prim. Jn 14,8) in nas uvesti v življenje njegovih krepo-

sti. Ali nima beseda apostola narodov tudi marijanske razsežnosti? »Posnemajte mene, kakor jaz posnemam Kristusa« (1 Kor 11,1).